

indtil da var situationen uafklaret – ellers giver ordet afklaring i forbindelse med 1988 jo ingen mening – og det var den, fordi man i 1967 efter daværende statsminister Krags indgreb resolve-rede, at man ville undlade at gøre besøgende amerikanske krigsskibe opmærksom på den danske atompolitik og i øvrigt ikke blande sig.

Men ikke desto mindre: I alle disse år op gennem 1970'erne og 1980'erne stod den ene minister efter den anden heroppe og forsikrede om, at naturligvis kendte USA vores atompolitik og forbeholdet, og naturligvis respekterede USA det, selv om situationen var uafklaret – det må man jo konkludere efter det, udenrigsministeren har sagt, når han talte om en afklaring i 1988 – og selv om det i 1967 i hemmelighed var resolveret, at man ikke ville gøre amerikanerne opmærksom på vores atompolitik og i øvrigt ikke blande sig i det forhold.

Der er altså tale om, at man har ført befolkningen bag lyset helt op til 1988. Det er indirekte fremgået af det, udenrigsministeren sagde, da han talte om en afklaring i 1988, og det må vi åbenbart tage til efterretning.

Det er historie nu, det ved jeg godt. Men når der er nogle her, som taler om, at det er helt fint – det handler især om H.C. Hansen-brevet – at H.C. Hansen handlede, som han gjorde, altså i hemmelighed og bedragerisk over for befolkningen, må man jo spørge sig selv: Kan det ske igen, at de forsikringer, vi får fra en regering eller en minister, ikke er noget værd, når man i så høj grad har optrådt som dobbeltspiller tidligere og ikke har villet erkende det, ikke har villet undskylde det? På den måde får historien også betydning for fremtiden.

Så vil jeg godt sige som det næstsidste, at jeg ikke har megen respekt for det, der skete i 1988, den såkaldte afklaring. For det første var der denne cirkulærnote; den har jeg talt om før, men jeg undlod i mit indlæg at komme ind på, at der også kom en tilføjelse med hensyn til de besøgstilladelser, som skal gives, for at fremmede krigsskibe kan lægge til i danske havne.

Tilføjjelsen lyder således: »Det forudsættes, at besøget af fartøjet sker i overensstemmelse med de af den danske regering fastsatte regler.«

Jeg må nok sige, at det er en sensation, at de får at vide, at hvis de besøger Danmark, skal de overholde de af Danmark fastsatte regler! Ja, jeg må undskylde, at jeg ikke har to hoveder at tage mig til, for det er dog en banalitet. Og der er ikke engang tale om, at man så udleverer et lille katalog over de af Danmark fastsatte regler.

Dem taler man slet ikke om. Dem regner man med at det pågældende skibs regering har meddelt skibschefen, for dem har regeringen jo fået oplysning om i denne cirkulærnote!

Men hele pointen er jo, at det ikke er givet, at den pågældende regering har meddelt skibschefen noget som helst, for det er helt op til den selv. Og når skibschefen ikke har fået det modsatte at vide, kan han så håbe og tro på, at han overholder de givne regler.

Derfor giver jeg ikke ret meget for den afklaring, som fandt sted. Men jeg vil i øvrigt sige tak for debatten.

I virkeligheden handler den om to spørgsmål, som er blevet blandet sammen, og det ene spørgsmål, som handler om den kolde krig og om, hvordan man kunne agere under den kolde krig, kan vi tage en ekstra debat om på et andet tidspunkt, for der er nogle her, der mener, at det var naturligt at atomopruste Grønland, og at det måske også var naturligt at have atomkrigsskibe i danske havne, fordi det var nødvendigt under den kolde krig. Det mener jeg ikke det var, men det er da i orden, at der er nogle, der mener det.

Men så kommer vi til det andet spørgsmål i denne debat: Hvis man mener, det og det er politikken, skal det så ikke siges offentligt? Og skal det så ikke være sådan, at befolkningen er med i den beslutningsproces? Eller skal man have lov til at beslutte det hen over hovedet på befolkningen? Det er det, der er sagen.

Der var mange lande, der havde amerikanske atomvåben. Der var Holland, der var Belgien, der var Italien, og der var Tyrkiet. Men det var i fuld offentlighed og godkendt af deres parlamenter. Men her hed det sig, at vi var atomvåbenfri, og så blev der i dyb hemmelighed ført en anden politik, og det er en diskussion for sig: Er det acceptabelt, er det tilladeligt? Jeg synes, det er temmelig rystende, at der er nogle her, der mener, at det er acceptabelt og tilladeligt.

Det andet, at nogle mente, at det var rigtigt at have atomvåben under den kolde krig, fordi man mente, at truslen var så og så stor, kan jeg bedre forstå. Jeg syntes det ikke, men jeg kan forstå, at der var nogle, der mente det. Men at man kunne sige ja til det og godkende det uden nogen demokratisk proces, og at det skulle gøres i bedragerisk hemmelighed for befolkningen, synes jeg er temmelig rystende.